

[Fuglsang.]

har ude fra verden, ikke er særlig lovende i så henseende.

Jeg har nok både hørt og set, at man trøster sig med, at vi i Danmark har en særlig lovgivning, som vil beskytte specielle danske interesser og specielle danske erhvervskredses interesser. Men når vi stadig væk erindrer os, hvad vi har oplevet i vort internationale samarbejde, må vi vistnok spørge os selv: hvor længe vil det holde? Har vi ikke tidligere set, hvordan overståttelige myndigheder har været i stand til at drive os hen, hvor vi i første omgang ikke havde ventet at komme?

Når man taler om fællesmarkedet og dets betydning, synes man — det gav f. eks. det ærede medlem hr. Axel Kristensen udtryk for i går — at have en tyrkeretro på, at imellem medlemmer af fællesmarkedet vil diskriminering, forskelsbehandling, være temmelig utænkelig, og disse begreber går jo, som det ærede medlem ganske rigtigt sagde, ikke blot på told og handelsrestriktioner landene imellem, men på adskilligt mere. Jeg kan ikke ud fra nogen hidtidig erfaring se nogen som helst begrundelse for en sådan tro. Vi lever, som det også er sagt af adskillige talere, i en tid, hvor teknikkens udvikling giver de største virksomheder og også de største lande en ganske særlig overvægt over mindre foretagender. Fællesmarkedet og dets regler vil i ganske væsentlig grad fremme netop de store foretagenders muligheder i deres ødelæggende konkurrencekamp over for de små. I så henseende kan jeg endnu en gang henvise til de praktiske erfaringer, vi allerede har høstet fra kul- og stålunionens virksomhed. Ikke alene er det sådan, at dette kartel, som vel nok er et af de største og mest afgørende i europæisk næringsliv, også ifølge statutterne indtager en særstilling inden for de seks, men overhovedet er Romtraktatens regler med hensyn til truste og monopoler og deres virksomhed nok så luftige og gennemsigtige.

Jeg tror altså, vi må gøre os klart, at de, der så ivrigt taler for, at vi skal gå ind for fællesmarkedet, gør dette på trods af den risiko, et sådant skridt vil indebære for store, afgørende dele af dansk industri, dansk industrieksport og dansk beskæftigelse. Jeg tror, at den danske arbejderklasse

må gøre sig klart, hvad en sådan tilslutning vil betyde for dens grundlæggende interesser, at den vil betyde fare for en stærkt stigende arbejdsløshed, at vore hjemlige arbejdsgivere med henvisning til den øgede konkurrence vil stille øgede krav til arbejderklassen om at sætte arbejds effektivitet og tempo i vejret, samtidig med at presset på lønniveauet og levestandarden vil øges, og samtidig med at man også af fællesmarkedets tilhængere forventer, at priserne ikke mindst på fødevarer vil stige ganske betragteligt. Tilslutning til fællesmarkedet vil altså ganske åbenbart betyde en trussel for industrien, og der findes ikke — det er heller ikke nævnt af nogen af de foregående talere — noget som helst konkret, der taler for, at det vil give os bedre betingelser for vor landbrugsvareeksport.

Jeg synes, at man adskilligt mere klart, end det er udtrykt af nogen taler her, må forstå, at selv om der stadig væk lever en slags myte om en ubrødelig enhed i den vestlige verden, tegner der sig bag de to markedsplaner konturerne af en direkte handelskrig netop mellem Vesteuropas førende kapitalistiske magter, dels mellem de to grupper indbyrdes, men også mellem Europa og den verden, der ligger udenfor. Vi må da også forstå, og det synes at være svært for fællesmarkedsplanens tilhængere, at også for England, for engelsk handel, engelsk økonomi og engelsk indflydelse er kampen for afsætning og kampen for Englands placering af så afgørende betydning, at ingen med nogen som helst fornuft kan forvente, at England vil eller kan se på, at det på en eller anden måde diskrimineres, uden at tage de nødvendige forholdsregler.

Det samme gælder også den verden, der ligger udenfor. Vi ved jo, at lande som Japan i Asien, Brasilien i Sydamerika og Mexico har protesteret mod fællesmarkedet, og i den forbindelse synes det, at til trods for at vi trøster os med, at vi har fået en ordening med Brasilien, så går det ikke helt så glat, som vi måske en overgang har forestillet os. Vi ved, at Sydamerika har truet med at danne en modblok. Vi har set, hvordan man allerede i 1957 på den syvende kongres for de arabiske landes handels-, landbrugs- og industrikamre i Kairo har bebudet en arabisk blok vendt imod fællesmarkedet og dets diskriminering. Vi ved